

Rosa Olsen Andersen har trænet Dai Ki Haku i over et halvt år, sammen med en flok kvindelige kolleger. Her er hun i gården ved Psykiatrisk Hospital sammen med Bent Bonnen, der er leder af afdelingen, og som fik idéen.

Til kampsport med kollegerne

Halvdelen af de kvindelige ansatte på den grønlandske afdeling på Psykiatrisk Hospital får **styrket troen** på sig selv via Dai Ki Haku, en dansk kampsport

Tekst og foto: Flemming Krogh
flkr@stiften.dk

Jobbet med at tackle patienterne på den grønlandske afdeling på psykiatrisk hospital kan være en barsk omgang.

»Mange af de indsatte kæmper med misbrug og psykiske problemer. Det giver ofte konflikter og for personalet her, kan det være svært at sætte grænser. Ofte går det især ud over vores kvindelige ansatte, men det hjælper Dai Ki Haku på,« forklarer oversygeplejerske Bent Bonnen.

Afdelingen har været ramt af flere flugtforsøg. Nu er der kommet et større hegn op i gården, hvor patienterne opholder sig, når de er ude. Men halvdelen af det kvindelige personale har også fået nye redskaber til at tackle konflikter med.

»Når der opstår en konflikt med en patient, er det ofte bedst, at en af vores kvindelige ansatte er med til at tale patienten til ro.

Kvinder er ofte bedre til at tale folk ned. De bruger hovedet og puster sig ikke op, som vi mænd måske ofte gør. Problemet er, at kvinderne kan blive bange og mister modet, når en konflikt spidser til. Nu arbejder vi på at få kvinderne til at blive stående. De skal have troen på, at de kan klare sig,« mener Bent Bonnen.

Frivillig træning

Siden foråret 2010 har omkring 10 kvindelige ansatte jævnligt deltaget i Dai Ki Haku træning. Her har de trænet kampsport med hinanden i et frivilligt forløb. Sosuassistent Rosa Olsen Andersen er en af de kvindelige ansatte, som har deltaget i forløbet.

»Det løb spændende. Jeg følte, at jeg manglede noget øvelse i fysisk konflikthåndtering. Dai Ki Haku har givet mig nogle værktøjer, som jeg ikke havde i forvejen. Nu har jeg øvet hvordan jeg afværger, at der bliver kastet en stol efter mig. Hvis en patient tager

fat i mit håndled, har jeg også lært, hvordan jeg slipper ud af det greb. Vi øver også med aviser, som er nemme at få fat i når en konflikt opstår, og som kan rulles sammen og bruges til at forsvare sig med. Et viskestykke kan også bruges til at kaste i hovedet på en ophidset patient, for at bringe ham eller hende ud af fatning,« forklarer Rosa Olsen Andersen.

Konflikter med patienterne kan ikke undgås, men nu er Rosa bedre klædt på til at håndtere situationen.

»Forløbet med kampsporten har givet mig mere selvtillid. Nu kender jeg nogle metoder til at få dæmpet en hidsig patient og ikke mindst kender jeg til metoder, for at komme hurtigt væk. Det kan der også være behov for,«

Respekt

Efterhånden ved alle patienterne også at en del af det kvindelige personale går til kampsport. Det giver respekt.

»Ja ja, rolig nu. Vi ved jo du kan noget kampsport,« lyder det ofte fra nogle af patienterne, som holder igen, hvor de måske før var tilbøjelige til at få en konflikt til at udvikle sig.

Personalet på afdelingen går altid med en alarm på sig, så de omgående kan tilkaldes af en kollega. For at yde hjælp i en konflikt-situation.

»Kvinderne som har fulgt Dai Ki Haku forløbet håndterer en alarm meget naturligt. Jeg kan mærke, at dem som ikke har deltaget i træningsforløbet, er mere utrygge, når en alarm lyder,« siger Bent Bonnen.

Nu er det ofte kvinderne, der er i front i en krisesituation, og det er netop ønskværdigt. Det mindsker antallet af voldsomme konflikter.

»Den værste situation er når vi skal tvangsfixere en hidsig og voldelig patient. Jeg har ikke tal på antallet af fikseringer, men jeg fornemmer, at vi har færre fikseringer nu. Efter at kvinderne har trænet kampsport,« siger Bent Bonnen.

Indtil nu har tilbuddet om Dai Ki Haku været forbeholdt kvinderne, men Bent Bonnen mener også de mandlige medarbejdere kunne have udbytte af noget kampsport.

»En mand som jeg, på over 60 år, kunne sikkert også lære nogle ting, der kunne bruges i en konfliktsituation. Som en sidegevinst ville også være sjovt, at have noget at være fælles med sine kolleger om.«